

Festtidsskrift til Schaanning

INTERVJU: Redaksjonen i Arr arbeidet halvannet år i skjul for å lage et festtidsskrift til Espen Schaanning.

Av Hilde Vinje

Ifjor fylte [Espen Schaanning](#) 60 år. Mot slutten av 80-tallet tok han initiativ til å stifte *Arr - idéhistorisk tidsskrift*, og den nåværende professoren i idéhistorie sitter fremdeles i redaksjonen.

I stedet for å følge tradisjonen og utgi et festskrift som bok, har redaksjonen i *Arr* viet et helt nummer til Schaanning og utgitt et festtidsskrift med tittelen "Liv, Arr, idéhistorie". Salongen slo av en prat med redaktøren for festtidsskriftet, Truls Petersen, om arbeidet bak utgivelsen og Espen Schaannings betydning for det særegne tidsskriftprosjektet *Arr*.

Idéhistorie i samtiden

Petersen forteller at Schaannings innflytelse på tidsskriftet har gjort seg gjeldende på flere plan.

– **Lederen i første nummer av *Arr* lovet et samtidsfokus. Det preger både forholdet til historien og fremtiden. I stedet for å samle på fakta om fortiden som en antikvar, så er samtiden utgangspunktet. Hver tid har sine problemer, det gir en type utålmodighet. Så et nummer av *Arr* skal ha samtidsrelevans. Det varierer om vi får til det, men vi prøver i hvert fall.**

– Hans forskningsinteresser har også preget spaltene, både i valg av temanumre og tekster han har skrevet. På 90-tallet handlet det mye om vitenskapsteori, først og fremst Foucault, men *Arr* var også sentrale i å presentere postmoderne teori til norsk.

LES UTDRAK FRA FESTTIDSSKRIFTET: [Naken dame på fest](#)

Et bredt virke

Resultatet av redaksjonens utgave om jubilaranten er festtidsskrift som ikke handler så mye om Espen Schaanning som person eller hyller ham, men som mer indirekte bruker ham som et assosiativt omdreiningspunkt.

Hva har vært viktig for redaksjonen å fremheve i festtidsskriftet?

– Et festskrift kombinerer ofte det saklig vitenskapelige med privat, anekdotisk mimring. Det kan fort bli både umotivert og internt. Vi ville lage et nummer som ikke forutsatte at leseren er veldig interessert i Espen. Så vi tok utgangspunkt i bredden i hans virke som akademiker. Og så ville vi ha med noen bidrag som direkte handlet om forskningen hans, og det fikk vi.

For redaksjonen var det dessuten viktig å hente inn idéhistoriske personligheter utenfra akademia.

– Idéhistorie har lenge vært et populært fag, og mange som har studert faget har ikke blitt forskere. Men de driver likevel med kunnskapsproduksjon og bruker faget. Dette er viktig når man måler og veier hvordan det går med et fag. Idéhistorikere jobber typisk i forlag og journalistikk, i forvaltning, noen til og med i business. Og noen er forfattere, utdyper Petersen.

– Vi ville ha med et bidrag fra en tidligere student, og er veldig stolte av at [Vigdis Hjorth skriver om sin tid på faget](#). Med den teksten fikk vi også litt sjangervariasjon, noe som er typisk for et *Arr*-nummer.

Offisielt har *Arr* jobbet med et temanummer om ting det siste året. Hvordan gikk dere frem for å holde arbeidet med festtidsskriftet skjult for et av deres egne redaksjonsmedlemmer?

– Vi har trolig brukt like mye krefter på å holde bladet hemmelig, som å få ferdig innholdet, innrømmer Petersen.

– **Det gikk fint frem til pakkemøtet. Espen kom, åpnet en eske og fant et annet nummer enn han ventet. Han bedyrer at han ante ingenting. Så hvis ikke han også juger, så gikk alt etter planen.**